

Educatief wandelpad

Alle wegen leiden naar ... de Heimolen.

Vanuit de vier windstreken is het natuurgebied “Molenheide” bereikbaar.

Het verzamelpunt voor de wandeling langs het educatief wandelpad is de kleine wagen- en fietsenparking gelegen aan het kruispunt van de Opper-, Windmolen- en Molenheidestraat.

We vertrekken van op de picknick ★ plaats voor een rustig wandelingetje van een half uur en laten ons daarbij leiden door de houten paaltjes met geel geverfde kop.

De Heimolen laten we links liggen.

Het paadje kronkelt door een hakhoutbosje en geeft uit op de Molenheidestraat die we oversteken om op de centrale heideplaats te komen. Het hakhoutbosje dat vooral uit zomereik, berk en sporkehout bestaat heeft een rijke onderbegroeiing van mossen. Door het hakhoutbeheer wordt er een geschikt biotoop gecreëerd voor de rode bosmier. De mieren staan op het menu van de groene specht, die we in de aanliggende dennenbossen horen lachen.

Het wandelpaadje leidt ons door de heide ★ die wordt begraasd door typische heideschappen.

Deze dieren worden bij het beheer ingezet tegen verbossing en zorgen voor de levensnoodzakelijke verjonging van de struikheide. Tussen de heidestruiken vinden we rijke mossengemeenschappen, waaronder de fraaie korstmossen: bekertjes- en rendiermos.

Op de kale zandplekken die niet door heide en pijpenstrootje worden ingepalmd groeien de typische pioniersgrassen zandzegge en buntgras. Dit is de leefwereld van de heidesprinkhaan en zandbijen.

Her en der blijf een groepje sporke- en eikestruiken staan. Dit zijn de voedsel- en waardplanten van de eikepage, die we er in de zomer zien rondfladderen.

Vlak naast het paadje heeft een kolonie rode bosmier ❁ zich gevestigd. Zij zijn de opruimers onder het insectenvolkje, waarvan een grote soortenrijkdom het heidebiotoop rond de molen als leefwereld bevolkt.

We hebben nu 250 meter afgelegd en komen aan de rand van een ven ❁ dat ingesloten ligt tussen een heideveld en een stuifduin. Dit is het biotoop van vele soorten libellen. Op de drassige veenbodem vinden we stekelbrem, kleine zonnedauw en moeraswolfsklauw.

We volgen verder “de wandelweg van de gele paaltjes” langs de stuifduin ⊕ en maken een scherpe bocht van 90 ° naar links. We verlaten het heidegebied en zetten de tocht verder over een weide. Het wandelpad is hier afgezoomd door een haag ⊕ bestaande uit de inheemse struiken, meidoorn en spork. Deze zorgen in de lente voor de nodige nectar voor bijen en in de herfst voor een rijke bessentafel voor menige zangvogels.

Een 150 tal meter verder steken we de Windmolenstraat over om opnieuw door een hakhoutbosje ✧ te lopen. Het hakhoutbeheer dat hier wordt gevoerd moet op termijn de groei van uitheemse boomsoorten, zoals Amerikaanse eik- en vogelkers en robinia beperken.

We lopen verder over een aarden wal ≡ die de contouren van een heideschraal grasland volgt. De aarden wal met bijhorende gracht diende vroeger als veekering rond het grasland.

De weide waarop voornamelijk gewoon struisgras gedijt is deels ingenomen met struikheide.

Op zanderige pekken groeit het zandblauwtje. Vertrapping door paarden, ingeschakeld voor nabegrazing in de winter, leidt in voorjaar tot massavegetatie van driekleurig- en akkerviooltje, de waardplant van de zeldzame kleine parelmoervlinder.

Aan de hoek van de veekering maken we een hoek van 90 ° naar links en volgen het paadje dat nu loopt langs een oud eikenbos ✧. Hier springen eekhoorns van tak tot tak en brengen groepjes staart- en andere mezen leven tussen het gebladerte. Voor we de zandweg kruisen werpen we een blik naar links waar een akker, als educatief project, is ingezaaid met oude graan- en andere gewassen, zoals spelt, boekweit en spurrie ❁.

Nu loopt het paadje door een nieuw hakhoutbos, aan de rand van de schaarse bebouwing, dat ontstaan is door grove dennen weg te zagen en de bestaande onderbegroeiing te kappen.

Even verder komen we aan de Opperstraat waarop we links afslaan. Een honderdtal meter verder komen we aan op de parking die we een uurtje geleden verlaten hebben. De tocht is een beetje langer uitgelopen omdat we onderweg dikwijls halt hielden om te genieten van al die natuurpracht.